

DEN GYLDNE SKÅL

DÆMONPORTEN BOG 1 TROLDMANDENS PLAN

Skrevet af Peter Gotthardt
Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Alvilda

Morgengry kommer fra
skypaladset i himlen. Men
hun vil hellere tage på
eventyr med sine to venner
nede på jorden.

Aben Kógoro kan godt
lide sjov og eventyr. Og
et rask slagsmål går han
heller ikke af vejen for.

Fem er en forældreløs. Han drømmer om et hus og en mark med god jord, så han kan få sit eget hjem.

Troldmanden Trodsig vil åbne den magiske port til dæmonernes verden og slippe dem fri.

Der var stor fest i skypaladset. Beboerne var samlet i en af de mange smukke sale. Det var alle himmeldragens tjenere: vejrets og vindens ånder, luftens feer og mange andre himmelske væsner. Deres opgave var at hjælpe dragen med at sende solskin og regn og blæst til jorden.

Salen genlød af liflig musik fra vindharper, fløjter og små klokker af sølv. På bordene var der masser af lækkerier: gyldne ferskner, himmelblå druer og saft af de rødste bær.

Der blev spist og drukket, danset og snakket. Alle morede sig.

Alle undtagen Morgengry.

Hun stod ved et vindue i et hjørne af salen. Herfra kunne hun se ned på jorden.

Det var, som om skypaladset drev hen over et kæmpestort, levende landkort. Søer, marker, bjerge og byer gled langsomt forbi langt nede.

Jorden ser helt anderledes ud fra oven, tænkte Morgengry. Men jeg kan sagtens genkende de steder, hvor jeg har været.

Dér ligger skoven, hvor jeg mødte Fem. Han var det første menneske, jeg så. Jeg havde jo aldrig været på jorden før. Sikke et held, at det lige var ham, jeg mødte!

Og dér er hytten, hvor Kógoro kom os til hjælp. Uden ham havde vi aldrig fundet den skål, jeg ledte efter. Altid var han i højt humør, og han var god til at sætte mod i os andre.

Og derinde mellem bjergene ligger Stridsdal. Dér holdt troldmanden Trodsig til. Det var ham, der havde stjålet den gyldne skål. Men vi fik fat i den. Og vi slap fra ham. Og så kunne jeg vende tilbage til skypaladset med skålen.

Jeg havde aldrig klaret det uden Fem. Det var hårdt nogle gange. Der er mange farer på jorden. Grimt og snavset er der også mange steder. Slet ikke som her. Men ...

I det samme blev der lagt en hånd på hendes skulder.

”Nå, det er her, du gemmer dig?”

Det var hendes veninde Aftenrøde. Hendes kinder blussede, og hendes øjne strålede.

”Det er længe siden, jeg har moret mig så godt,” sagde hun. ”Jeg har danset med både Brise og Byge og Stjernes kud. Og hør! Nu begynder musikken igen! Kom, vil du ikke være med?”

Hun greb Morgengry i armen for at få hende med.

”Ikke lige nu,” mumlede Morgengry og trak armen til sig.

Aftenrøde så forbavset på hende og spurgte så: ”Hvad er der med dig? Du har været så stille, siden du kom tilbage.”

”Ikke noget,” svarede Morgengry. ”Gå du bare. Jeg kommer om lidt.”

Da Aftenrøde var væk, vendte Morgengry sig igen mod vinduet.

Under hende drev en række snedækkede bjerge forbi. Bag dem dukkede en stor slette op. Mellem

de grønne marker løb en støvet landevej, der førte hen til en by.

Der var trængsel i de smalle gader mellem byens huse. Et sted i mylderet gik en dreng sammen med en abe.

Det var aben, Morgengry først lagde mærke til. Men det var drengen, hun blev ved med at kigge på.

Hendes ansigt lyste op i et smil.

Alle andre var stadig i fuld gang med at feste. Ingen lagde mærke til, at Morgengry forlod salen med raske skridt.

”Ih, hvor de glø!” sagde Kógoro til Fem. ”Man skulle tro, at de aldrig havde set en abe før.”

”Det har de nok heller ikke her midt i byen,” sagde Fem.

De så sig begge to nysgerrigt om. Der var nok at se på. Hele vejen langs gaden lå der butikker. Mellem dem stod der et lille tempel med røde søjler og forgyldt tag. På gaden var der boder med frugt og grønt, kurve og koste, levende høns og døde fisk.

”Du er jo rig nu,” sagde Kógoro. ”Du fik

guldsmykket af Morgengry som belønning for at hjælpe hende. Det er rigtig meget værd. Så hvad vil du købe?”

”Øh ... købe?” spurgte Fem.

”Vågn nu op!” sagde Kógoro utålmodigt. ”Du har så tit talt om, at du ville have et stykke jord, hvor du kunne dyrke grøntsager og holde grise. Eller at du ville købe en masse varer, som du kunne leve af at sælge. Det har du råd til nu. Så hvad skal det være: bonde eller købmand?”

”Det ved jeg ikke rigtig,” sagde Fem med et dybt suk.

”Hvad er der galt med dig?” udbrød Kógoro. ”Det ligner ikke dig at være sådan et hængehoved.”

Fem trak bare på skulderen.

”Lad os få noget at spise,” foreslog Kógoro. ”Så kan du bedre bestemme dig. Jeg tænker altid selv bedst, når maven er fuld.”

Han trak Fem med op ad trappen til et spisehus.

Inden for døren blev de standset af en tjener.

”Hov, du abe!” sagde han. ”Du har ikke noget at gøre her.”

Kókoros stav ramte hans ben. I næste sekund lå han på gulvet.

Kókoro hoppede op på ham. Han tog fat i hans skuldre og ruskede ham.

”Jeg hedder Kókoro,” fnøs han. ”Ikke ’hov du abe’. Min ven og jeg har tænkt os at spise her. Det har du vel ikke noget imod?”

”Nej, nej,” stønnede tjeneren.

”Godt,” sagde Kókoro. ”Så rejs dig og find et bord til os. Det bedste. Med udsigt til gaden.”

Da de havde sat sig, skyndte tjeneren sig at servere for dem.

Fem stak kun til maden. Kókoro skovlede i sig. Snart havde han tømt fadene for ris og grøntsager.

”Nu håber jeg ikke, at den troldmand laver nogen ulykker,” sagde han og tørrede sig om munden.

”Hvorfor skulle han det?” spurgte Fem. ”Vi slap jo fra ham. Og himmeldragens skål er kommet tilbage til skypaladset.”

Kógoro rystede på hovedet.

”Du så selv alle de ting, troldmanden havde samlet i sin hule,” sagde han. ”Ting, der er fulde af magisk kraft. Jeg er sikker på, at han vil bruge den kraft til noget skummelt.”

”Det ligner ikke dig at se så sort på tingene,” sagde Fem.

”Der er noget ondt på vej,” sagde Kógoro dystert. ”Det kan jeg mærke. Jeg har sådan en underlig fornemmelse i maven.”

”Du har bare spist for meget,” sagde Fem drillende.

”Kan man det?” spurgte Kógoro forbavset.

Fem kunne ikke lade være med at le.

Lidt efter spurgte Kógoro: ”Nå, har du besluttet dig?”

”Ikke rigtig,” svarede Fem.

Kógoro rejste sig og trak ham op af stolen.

”Der ligger nogle fine marker lige uden for byen,” sagde Kógoro. ”Jeg så dem, da vi kom i går. Lad os kigge på dem og se, om du vil købe en af dem.”

”Ja, ja, hvis du synes,” sagde Fem og fulgte med ud på gaden.

